

Efterårsblæst

Finn Jørgensen

Nu ly - ser bø - gens bla - de at - ter op mod
ef - ter - å - rets hø - je, vil - de him - le. Som da det før - ste
løv i træ - ets top fik vo - res for - års - hjer - ter til at svim - le.

2. Endnu engang blir skoven gjort kulørt.
Den hvide birk blir klædt i lysbrun kjole.
Det gyldenrøde løv er stift og tørt
og svirrer ned på foldens rappe fole.
3. Og op fra haven buldner kvasets røg.
Den hvirvler hovedkuls og hvid og liflig
tværs gennem snebærbusk og vasketøj.
Den krasser næsen, men er ikke giftig.
4. Her bag det røde hus, i haven, står
en lysblond mand med armen omkring kjolen
på konen, som har mørkt kastanjehår,
der skinner blankt i stormen og i solen.
5. De følger røgens kast til søens rand,
hvor andeparret sejler ubesværet.
Hvor jollerne er trukket op på land
og køl ved køl har enderne i vejret.
6. Kastanjen henter solens farve ned.
Dens blades ild er mild og gør os fromme.
Dens sagte guldglans lover evighed.
Når løvet dør, er livet ikke omme.

Ole Hyltoft